

שִׁישׁוֹ וְשִׁמְחוּ בְּזֹאת הַתּוֹרָה כִּי הוּא לָנוּ עוֹז וְאוֹרָה

🕯 **הָאֵם גַּם זְפָאֵי לְרִקְדָּה עִם סֵפֶר הַתּוֹרָה? 🕯**

ספר התורה הסגור

זאת ועוד, במשנת חב"ד (ראו ב'אוצר ליקוטי שיחות', מועדים) מובא שהביטוי של שמחת יום בהיר זה, הוא הריקוד בדווקא עם הספר התורה הגלול והעטוף במעיל, לאמור: השמחה הנעלה ביום שמחת תורה, איננה קשורה למידת ידיעת התורה ולכמות הלימוד והעיון בה, אלא השמחה העצומה והמופלגת השופעת היום היא מהשייכות **הפנימית** שיש לכל בר ישראל עם **עצם** התורה הקדושה, הקשר הרוחני העמוק שיש **לכל** יהודי באשר הוא שם, תהיה דרגתו אשר תהיה, עם ספר התורה!

ואילו בשם **השרף מקוצק** זי"ע מובא שהשמחה הגדולה בחג זה אינה על התורה שלמדנו, כי מי יוכל לומר שלמד תורה הקדושה כנדרש, השמחה היא על הקבלה החזקה לפתוח דף חדש ולהתחיל בלימוד כדבעי (ישם משמואל, שמחת תורה עמוד רט"ו).

על-כל-פנים אנו מוצאים שישנם שני סוגי קשר שבין היהודי לתורה, ואשר שניהם באים לידי ביטוי בשמחת תורה.

הראשון: שהזכרנו, והוא הקשר העמוק של כל יהודי עם התורה עצמה, וכפי המובא בספרים הקדושים: **ישראל** ר"ת **יש** ש'ישים ר'בוא א'ותיות ל'תורה, ובזוהר הקדוש: 'קודשא בריך הוא ואורייתא וישראל חד הוא' (אחרי ע"ג). דהיינו שבין היהודי להקב"ה ותורתו קיים חיבור פנימי וקשר הדוק, שאותו שום מצב חיצוני ואף גורם או מפריע לא יכול לחבל בו או לנתק אותו חלילה.

השני: ה'עסק בתורה', הבא לידי ביטוי בסיום חמשה חומשי התורה ו'חתן תורה', וכן הפתיחה המחודשת של התורה - 'חתן בראשית', וכן המנהג שכל אחד עולה לתורה ביום זה.

והנה בנוגע לקשר מהסוג השני - הקשר שבא באמצעות הלימוד והעסק בתורה, הדברים מפורסמים ומפוזרים בדברי חז"ל ובכל הספרים הקדושים.

ובענין הסוג הראשון של הקשר עם התורה, שאיננו מוצא ביטוי בדווקא דרך הלימוד והעיון, אלא מתמקד בנקודה הפנימית של היהודי, יתכן ומצינו מעין זה בהלכות מצוות הקהל - המעמד המרומם המתקיים בחג הסוכות במוצאי שנה שביעית בדבריו של הנשר הגדול **רבינו הרמב"ם** זי"ע (חגיגה פרק ג', הלכה ו'), וז"ל:

כָּל הָעֲבֹדוֹת שְׁאֵנוּ עוֹשִׂים בְּחַדָּשׁ זֶה, רֹאשׁ הַשָּׁנָה וַיּוֹם הַכַּפּוּרִים, שׁוֹפָר, סוּפָה וְלוּלָב, תִּכְלִית הַכֹּל הוּא בְּשִׁבִיל שְׁמִינֵי עֲצֵרֵת שְׁאֵנוּ מְתַיַּחֲדִים עִם הַבּוֹרָא בְּרוּךְ הוּא בְּאַחֲדוֹת הַגָּמוּר.

(מאור עינים, סוכות)

'**תן כבוד לתורה**', ר' זרח, זה שתמיד מתרחק מאור הזרקורים ומכיבודים השונים והמגוונים, נוטל את ספר התורה מידי קודמו הרה"ג רבי יוסף המג"ש המפורסם, ובביטוי לא מבוטלת מקיף את הבימה שוב ושוב, כשבידיו הספר הקדוש העתיק ששימש במשך שנים רבות דורות של מתפללי השטיבל החסידי יתפלה למשה' בפרבר העיר קרקוב (קראקא) שהיתה בשעתו עיר ואם בישראל.

'**ממילא**' מהרהר ר' זרח תוך כדי שמטיב את תנוחת הספר התורה על כתפו הימנית, 'מרבץ התורה זה שהקדימני בהחזקת הספר, הוא הרי נודע בשערים כת"ח השוקד על דלתי התורה ומזכה בלימודה את הרבים, לכן השמחה שלו עם התורה מובנת לגמרי, אך היכן הקשר שלי, אנכי הקטן הנאבק יום יום בשמורות עיניי המאיימות להֶעֱצֵם בעת שאני מנסה להשתתף בשיעור היומי של 'הדף' שנמסר ע"י אותו רבי יוסף - -'

ניחא הידען, הלמדן, המפלפל בריתחא דאורייתא, הֶשְׁקִיל וְטָרַי והצולל לעומק הסוגיות, הוא השואב תדיר את כל חיותו ממשאו וממתנו של התלמוד, ברורה הסיבה מדוע רגליו מתרוממות כמאליהן בעת הריקוד השמחה כשספר התורה צמוד ללבו - פניו להבים וכל ישותו מרחפת טפח מעל הקרקע בהתרגשות ובחדוה אינסופית, אולם אני? מה הקשר?

שמחת האח

ובכן, ידידי רבי זרח היקר, דע לך, תחושותיך מוכרות, ואינך הראשון שחש אי נוחות בעת ריקודי הקודש בשמחת תורה, אך כבר מסופר שכאשר הקשה יהודי בפני רעהו הכפרי שקיפץ בכל עוז בשמחת תורה, את התמיהה האמורה 'מה מניע אותך לשמוח כל כך, מה מביא אותך לפזז ולכרכר עם התורה? האם הנך חש איזושהו קשר אישי עם התורה?!

היה תירוצו הפשוט-עמוק של אותו יהודי 'המונני כדלהלן - **"בשמחתו של אחי הקרוב אל לבי - ישמח לבי גם אני"** - - -

ובכן לא פלא הדבר שדווקא ביום זה - שמיני עצרת, היום בו הקב"ה אומר לנו עצרו נא ועשו לי סעודה קטנה (סוכה נה:), [וכדברי ה'תפארת שלמה' (שמחת תורה): 'עשו סעודה קטנה שנשמח בו אני ואתם יום אחד' פירוש כמו קודם הבריאה שהיו כולם כלולים באחדות גמור - יום אחד' - כלולים באין סוף יתברך שמו] זהו היום שאנו מביעים בו בחדוותא דלבא ובריקודים נלהבים את הקשר העמוק שיש לנו עם בורא העולם ועם תורתו הקדושה.

זכור נזכור כי היום הזה - שמיני עצרת - שאלו פגנו כל פעולות הקודש בימי הרחמים והסליחות, הימים הנוראים והקדושים, וימי השמחה, הנו עת רצון גבוה במיוחד כמובא, נתרגש, נתלהב, נכוון, נשמח ונעלוז, אף נשפיע שמחה בכל הסביבה שלנו.

וכך כתב הגאון רבי חיים פלאגי זי"ע בספרו 'מועד לכל חי' (סימן כה אות א):

"מאד יזהר האדם בתפילות של שמיני עצרת לאמרם בכוונה גדולה, כי מלבד שכל תיקון הימים שמראש השנה עד יום שמיני עצרת - הוא נשלם, והכל תלוי ביום זה, עוד בה, כי אין בכל אלו הימים יום רצון לשמוע ה' תפילתו בכל מה שרוצה האדם כהיום הזה, כמו שאמרו בזוהר הקדוש (פרשת צו לא ע"ב), שכל מה ששואל האדם מהקדוש ברוך הוא ביום זה, מקבל תפלתו ועושה בקשתו".

יעזור השי"ת ונזכה לשמוח לרקוד לפזז ולכרכר לפני ה', על אשר בחר בנו מכל העמים, אשר נתן לנו תורת אמת וחיי עולם נטע בתוכנו, ונזכה לפעול ישועות גדולות ועצומות בני, חיי אריכי ומזוני רוויחי, ונזכה ללמוד וללמד לשמור ולעשות, ימלא ה' את כל משאלות לבנו לטובה, ובעיקר נזכה שהקשר העמוק של הקב"ה ותורתו עם עמו ישראל יצא מכח אל הפועל ויתגלה לעין כל באופן הכי מושלם בביאת גואל צדק ובבנין בית הבחירה ששם נזכה לעלות לרגל, וניראה ונשתחוה לפניו ית"ש, במהרה בימינו, אמן.

... וגרים שאינם מכירין (לשון התורה) חייבין להכין לבם ולהקשיב אזנם לשמוע באימה ויראה וגילה ברעדה, כיום שניתנה בו בסיני. אפילו חכמים גדולים שיודעים כל התורה כולה, חייבין לשמוע בכוונה גדולה יתירה. ומי שאינו יכול לשמוע מכוון לבו לקריאה זו, שלא קבעה הכתוב אלא לחזק דת האמת, ויראה עצמו כאלו עתה נצטווה בה ומפי הגבורה שומעה...

והנה כי כן, השמחה הגדולה המתפרצת ביום קדוש זה היא קשורה בעומק נפשה של היהודי, החיות העצומה שהוא מקבל מהתורה הקדושה, וסגולת השש והשמחה, העולז והעולץ בשמחת התורה, שהוא זוכה לתקן את מעשיו ומוריד שפע קודש על ראשו, וכפי שהיה מנהגם בקודש של ה'קדושים אָשֶׁר בְּאֶרֶץ הַמְּהָ' צדיקי ומאורי הדורות צוק"ל, וכפי שנחזה בהמשך הדברים.

נפתח בדברי חיזוק נלהבים בכתביו של רבי יעקב ישראל אלגאזי (בספרו שלמי חגיגה סימן י"ז אות טז):

אשרי אנוש יעשה זאת וכן אדם יחזיק בה בשמחתה של תורה, ויתקן בזה את פגמי נשמתו אשר פגם בכבוד 'תורת ה' תמימה'.

וכבר כתבו הראשונים, כי כל הזהיר בשמחה של תורה כהיום הזה, בטוח הוא שלא תיפסק התורה מזרעו. והעידו שראו לרב גדול בישראל שהיה מרבה בשמחה של תורה כהיום הזה, והעידו עליו שעד שלשה דורות היו מיוצאי ירכו שלשלת חכמים וידועים ומרביצים תורה בישראל זה אחר זה, וידעו הכל שזכה בזה על רוב שמחתו ביום שמחת התורה, מה שהם לא ראו מעולם בשום גדול בתורה שעשה כן, וברוב גדולתו היה מכרכר בכל עוז, ומעורר לבות בני אדם לאמר, שמחו בה' וגילו צדיקים והרנינו וגו'.

הבה נמשיך ו'נצפה' בריקודי קודש של צדיקים יסודי עולם אשר לאורם אנו הולכים ומימיהם אנו שותים.

בספר שער הכוונות כותב רבי חיים ויטאל זי"ע (שער הכוונות קד ע"א):

...וראיתי למורי האר"י ז"ל שהיה נזהר ביותר בזה, להקיף עם ספר התורה ... ולרקד ולשורר לפניו בכל עוז ותעצומות.

וכך גם בספר 'מעשה רב' מביא על רבינו הגר"א זי"ע:

הגאון זצ"ל היה מקיף לפני ספר התורה בשמחה רבה, ומספק (מוחה כף) ומרקד, מפזז ומכרכר בכל עוז, עד שהיו פניו בוערות כלפיך אש.

- ✓ להזמנת הרצאות למלמדים
- ✓ להצטרפות לסדנא להורים
- ✓ להזמנת הסדנא הנודעת לילדים - למידות טובות, להצלחה בחברה ולכישורי חיים
- ✓ להצטרפות לקבלת מסרים בחינוך ובהעצמה אישית
- ✓ להערות והארות -

הרב דוד רוזנברג

מכון 'עולמות' - הכשרת צאצאינו לחיים
gilyon.olamot@gmail.com | 0527624095

גליון חגיגי זה מוקדש לזכות הרה"ח ר' שמעון לאנג הי"ד ורעייתו שתחי' יה"ר שיזכו לרוב שמחה, תענוג ונחת, ולחשפעות טובות בכל מכל כל!